

De verplichting om grensoverschrijdende facturen op straffe van nietigheid uitsluitend in een bepaalde taal op te stellen is in strijd met het Unierecht

De partijen moeten de mogelijkheid hebben dergelijke facturen op te stellen in een andere taal die zij beheersen en die net als de verplichte taal authentiek is

Deze zaak betreft een geding over onbetaalde facturen tussen een onderneming die is gevestigd in het Nederlandse taalgebied van België, New Valmar, en een onderneming die is gevestigd in Italië, Global Pharmacies Partner Health („GPPH”). GPPH heeft de nietigheid van deze facturen aangevoerd, op grond dat zij in strijd waren met taalvoorschriften die volgens haar tot de Belgische openbare orde behoren. Een Vlaamse regeling bepaalt immers dat de in dat taalgebied gevestigde ondernemingen onder meer de wettelijk voorgeschreven akten en bescheiden in het Nederlands moeten opstellen. Voor alle standaardvermeldingen en algemene voorwaarden op die facturen was echter het Italiaans gebruikt en niet het Nederlands. In de loop van de procedure heeft New Valmar aan GPPH een vertaling van de facturen in het Nederlands verstrekt. De Belgische rechter bij wie de zaak aanhangig is, verduidelijkt dat de litigieuze facturen niettemin volstrekt nietig zijn en blijven.

New Valmar betwist niet dat de facturen in strijd zijn met de taalregeling. Zij stelt evenwel dat deze regeling onder meer indruist tegen het Unierecht, meer bepaald de regels inzake het vrije verkeer van goederen. In die omstandigheden heeft de rechtbank van koophandel Gent (België) een prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie.

In zijn arrest van vandaag oordeelt het Hof dat de betrokken taalregeling inderdaad het vrije verkeer van goederen in de Europese Unie beperkt.

Door de betrokken marktdeelnemers de mogelijkheid te ontnemen voor hun facturen vrij een taal te kiezen die zij beiden beheersen, en door hun een taal op te leggen die kan verschillen van de taal die zij hebben gekozen voor hun contractuele verhoudingen, kan deze regeling het risico op betwisting en niet-betaling van de facturen verhogen. De ontvangers van de facturen voelen zich immers mogelijk aangespoord zich te verzetten tegen betaling ervan door aan te voeren dat zij in de – al dan niet voorgewende – onmogelijkheid zijn om de inhoud ervan te begrijpen.

Omgekeerd kan de ontvanger van een factuur die is opgesteld in een andere taal dan het Nederlands, gelet op de absolute nietigheid van een dergelijke factuur, ertoe worden aangezet de geldigheid ervan louter op die grond te betwisten, zelfs wanneer die factuur is opgesteld in een taal die hij begrijpt. Een dergelijke nietigheid kan bovendien voor de opsteller van de factuur aanzienlijke ongemakken met zich brengen, zoals met name het derven van vertragsrente.

Wat de vraag betreft of een dergelijke regeling haar rechtvaardiging vindt in een of meer rechtmatige doelstellingen, stelt het Hof vast dat zij enerzijds het algemene gebruik van het Nederlands voor officiële documenten, zoals facturen, kan vrijwaren, en anderzijds de controle van dergelijke documenten door de bevoegde nationale autoriteiten kan vergemakkelijken.

Om te voldoen aan de vereisten van het Unierecht moet de regeling echter ook evenredig zijn aan die doelstellingen.

In casu zou een regeling van een lidstaat die niet alleen voorschrijft dat zijn officiële taal moet worden gebruikt voor facturen betreffende grensoverschrijdende transacties maar bovendien voorziet in de mogelijkheid om daarnaast een authentieke versie van dergelijke facturen op te stellen in een door de betrokken partijen begrepen taal, minder ingrijpen in het vrije verkeer van goederen dan de betrokken regeling, maar toch geschikt zijn om dezelfde doelstellingen te waarborgen.

Volgens het Hof gaat de betrokken regeling dus verder dan noodzakelijk is voor het bereiken van de nagestreefde doelstellingen en is zij niet evenredig.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170